

พลิกรัก

บทที่ 12

“คุณอยากชนะมากนักรึยังไง ใครจะเป็นยังงัยก็ช่าง พี่หนูขเจิบขาอยู่แท้งๆ ยังไม่นึกเป็นห่วง นี่นะหรือสุภาพบุรุษ”

เด็กสาวหันมาต่อว่าอย่างอดรันทนไม่ได้ ชายหนุ่มมองไปหน้าใสๆ แง่งอนที่ลอยอยู่ใกล้ๆ อย่างนึกขัน

“ก็แล้วน้อยล่ะ ไม่อยากชนะหรือหรือ”

“ไม่อยาก”

“งั้นมาทำไม”

“ก็ทถูกทำไม่ได้นี่” เธอตอบตรงๆ

“น้อยประมาทผมก่อนนะ หาวาไม่เคยลำบากเคยแต่นั้งๆ นอนๆ ผมก็ต้องพิสูจน์ชีว่าผมทำได้”

โบหน้าใสสะบัดกลับไป เร่งฝีเท้าก้าวไปข้างหน้า

“นี่ หนูน้อย ไปเร็วๆ เหนื่อยง่ายนะจ๊ะ” เขาส่งเสียงยั่ว “แต่จะเร็วแค่ไหนก็หนีผมไม่พ้นหรอก”

เธอนึกโมโหปุดๆ หนีไม่พ้น ให้มันแน่เถอะ เอาเถอะหัวเราะเข้าไป ประเดี้ยวพอกคุณพีหมดแรงนั่งหอบแล้วเราจะหัวเราะบ้าง

คนที่เดินตามอยู่ข้างหลังส่งเสียงยั่วเข้าราวกับอ่านความคิดเธอออก “น้อยคงนึกว่าผมจะนั่งหอบอยู่ข้างทางยอมแพ้ตั้งแต่แรกแล้วละชิ ไซ้ใหม่ แล้วจะได้หัวเราะเยาะกับเพื่อนๆ ผิดหวังมากไหม.....”

ขาเพรียวๆ ยิ่งก้าวเร็วขึ้น

มาถึงน้ำตกอีกชั้นหนึ่ง อากาศเย็นขึ้นและผู้คนเบาบางลง ศรีวรงค์ยินดีที่มาถึงจนลืมหันตัวกลาเข้าไปนั่งประคองเข่า วิกน้ำขึ้นมาล้างหน้าล้างตาเนื้อตัวแล้วยังกลิ่นลงไปด้วย

เธอเปล็ดเปล็นจนลืมหันตัวไปชั่วครู่ว่าไม่ได้อยู่คนเดียว ชายหนุ่มนั่งยองๆ วิกน้ำเล่นพลางมองยิ้มๆ โบหน้าใสที่ไร้เตียงสายามผลอดตัวเมื่อครู่ก่อนกลับมุดบั้ง

...ยิ้มอยู่ได้ ไม่เห็นจะมีอะไรน่าขา...

“จะไปต่อหรือยัง พักนานประเดี้ยวจะเย็นค่านะ ยิ่งลึกขึ้นไปก็ยิ่งเปลี้ยว ผมไม่มีป็นเป็นอะไรชะด้วยชิ”

“ทำไมจะต้องมีป็น”

“อ้าว ก็เปลี้ยวออกอย่างนี้ไม่รู้ว่าจะมีอะไรซ่อนอยู่บ้าง”

เสียงพูดเจือหัวเราะ ร่างบางๆ จึงผุดลุกขึ้นเดินนำต่อไป

นานๆ จะมีคนเดินสวนทางผ่านมาแล้วมองเธอนานจนน่าอึดอัดบ้างเป็นผู้ชายวัยฉกรรจ์สีหน้าท่าทางน่าหวั่นใจ เธอเริ่มรู้สึกกลัว นึกเป็นห่วงกลุ่มของพี่สาวแล้วไหนจะห่วงแม่

ความคึกคะนองทำให้ทั้งแม่แต่กลางทาง ถึงจะมีอาจารย์อยู่ด้วยและแม่เต็มอกเต็มใจก็เถอะ มาตอนนี่เธอคิดว่าไม่น่าจะทั้งแม่เลย

แต่เวลานี้จะยอมแพ้ก็ไม่ได้

พอเธอเดินช้าลง ร่างสูงก็แซงผ่านขึ้นไป เด็กสาวมองตามอย่างอดขุ่นใจไม่ได้

“นี่คุณ... ไม่กลัวรองเท้าขาดหรือคะ น้อยว่ามันเหมาะจะใส่เดินอยู่บนพรหมนี่ๆ มากกว่าจะมาใส่เดินป่าแบบนี้ละ”

โบหน้าสะอ้านหันมายิ้ม “ขาดก็ช่างมัน ผมกำลังเบื่อก็คิดจะโยนทิ้งอยู่แล้ว”

“คุณเบื่อกะไรง่ายๆ เสมอหรือ แต่ว่าเบื่อรองเท้าโยนทิ้งง่ายแล้วถ้าเบื่อกันนี่จะโยนทิ้งง่ายๆ ด้วยหรือเปล่า”

“ผมยังไม่เบื่อกไรจนอยากโยนทิ้งเลยสักคน”

อีกฝ่ายตอบยิ้มๆ เด็กสาวนึกถึงเรื่องรองแล้วก็ต้องวูบวาบด้วยความโมโห ไม่รู้ว่าเป็นยังงัย เธอโกรธวูบๆ ทุกทีที่นึกถึงชายหนุ่มกับผู้หญิงคนนั้น

ชายหนุ่มหยุดรอ พอเดินมาทันเธอก็ถามอย่างขุ่นเคือง

“คุณชอบคุณเรื่องรองมากไซ้ไหม”

ชายหนุ่มหัวเราะออกมา “พูดถึงเรื่องรองอีกทำไม ก็ผมบอกแล้วไงว่าจะเลิกยุ่งเกี่ยวด้วยไม่ไปไหนกันสองคนอีกแล้ว”

สายตาเธอบอกความไม่เชื่อถือ “คุณจะไม่เลิกกับเขาจริงๆ หรือ”

“จริงซี”

“ทั้งๆ ที่คุณชอบเขามาก...”

“ก็ใช่”

“แล้วจะเลิกกันง่าย ๆ...?”

“สำหรับผมแล้วมันทำได้ง่าย ๆ จริง ๆ นี่”

ชายหนุ่มตอบชื่อ ๆ นึกว่าตอนนี้เรื่องรองอาจจะมีใครคนใหม่เป็นตัวเป็นตนไปแล้วก็ได้ ผู้หญิงสวย เปรี๊ยะวและเปรี๊ยะวอย่างเรื่องรองไม่เคยแค้นผู้ชายคนไหนแม้แต่ตัวเขา เมื่อก่อนนี้แม้มีคนอื่นเธอก็ยังมากับเขาและทั้งที่มีเขาเธอก็ยังไปกับคนอื่น

แม่สาวน้อยกลับทำตาวาวสะบัดหน้าจากไป

“คุณนี่เป็นผู้ชายที่แ่่มาก”

“อ้าว...” ชายหนุ่มร้อง เดินตามอย่างงุนงง “แล้วตกลงอยากให้ผมเลิกกับเรื่องรองหรือไม่อยาก”

“ไม่รู้ เรื่องของคุณไม่ใช่เรื่องของน้อย”

ทางข้างหน้าแคบ ด้านหนึ่งเป็นผนังผาอีกด้านหนึ่งเป็นหุบดิน ๆ ที่ชูชันด้วยโขดหิน เห็นสายน้ำทอดไหลเอื่อยๆ อยู่ต่ำลงไป คนเดินต้องเกาะผนังผาไว้ไม่เช่นนั้นอาจพลัดตกลงไปง่ายๆ

นิพนาทเดินนำไปก่อนแล้วหันมามือให้ แต่ทุกครั้งทุกหนอีกฝ่ายก็ไม่ยอมรับไมตรี

จากทางแคบก็มาถึงทางกว้างแต่เต็มไปด้วยโขดหิน ได้ยินเสียงน้ำไหลเซาะหินดังจ๊อกๆ แผลงป่า กรีดเสียงแข่งกันดังชัดเจนนขึ้นเรื่อยๆ

“ยิ่งไปก็ยิ่งลำบากแล้วก็เปลี่ยวมากด้วย” เขาจงใจยั่ว “ยอมแพ้เถอะน่าจะได้พากลับ”

“ก็คุณยอมซิ” เธอไม่ลดละ

“ความจริงเราจะเป็นครอบครัวเดียวกันอยู่แล้ว ไม่น่าแข่งขันถือแพ้ถือชนะกันเลยนะ ควรจะปรองดองกันมากกว่า”

“ไม่มีทางเสียละ น้อยไม่ยอมรับคุณเป็นพ่อเลี้ยง”

ประกายตาชายหนุ่มระริก ยิ้มกว้างอย่างจงใจยั่ว “นั่นขึ้นอยู่กับคุณสะคราญ ต่างหาก”

อีกฝ่ายนิ่งอั้น ชายหนุ่มหรือตามอง ถามว่า

“แต่ถ้าผมจะไม่ใช่พ่อเลี้ยงละ น้อยจะยอมรับไหม”

“แล้วคุณจะเป็นอะไร พี่เขยรี... ถ้าอย่างนั้นน้อยก็ต้องเสียใจแทนพี่นุช”

ชายหนุ่มส่ายหน้า “น้อยไม่เคยเห็นผมดีเลยนะ”

“ก็คุณดีหรือเปล่าล่ะคะ โลเลหาความแน่นอนไม่ได้เลย คุณถือว่าคุณเป็นหนุ่มหล่อร่ำรวยแล้วยังเป็นเจ้านายของแม่อีกใช่ไหม ถึงคิดจะทำยังไงกับพวกเราก็ได้”

“โธ่ ไม่ใช่อย่างนั้น ก็น้อยพูดเองว่าไม่อยากให้ผมเป็นพ่อเลี้ยง ผมก็รับปากว่าจะไม่เป็น แล้วทำไมถึงยังไม่พอใจอีก”

“หมายความว่าคุณรับปากจะไม่แต่งงานกับแม่ใช่ไหม” เธอไม่แน่ใจ ถามคาดคั้น

“ผมรับปาก แต่มีข้อแม้ว่าจะยังไงก็ต้องให้เป็นอะไรสักอย่างหนึ่งนะ จะไล่ผมไปจากครอบครัวน้อยไม่ได้ ผมไม่ยอมเด็ดขาด”

เสียงพูดปลอดโปร่ง ไบหน้าสะอ้านเจือยิ้ม ศรีวรงค์จ้องมองอย่างงุนงงก่อนจะขอย้ายพื้นที่อย่างขุ่นใจ

“คุณนี่เจ้าเล่ห์หัวกวนที่สุดเลย”

ร่างเล็กๆ สะบัดหนีไปด้วยความขุ่นเคือง

นิพนาทขยับตาม ครั้นแล้วก็เห็นเธอเหยียบพลาด ก้าวเท้าลงบนก้อนหินซึ่งพลิกเอียงทันทีทำให้ถลาล้มลงอย่างเสียหลัก ร่างบางๆ ทรุ่ดอยู่กับพื้นอย่างไร้ท่าที

“โอ๊ย...”

“น้อย...” ชายหนุ่มอุทานร้องเรียก ถลามาไปนั่งลงข้างๆ เสียงถามห่วงใย “เป็นอย่างไรบ้าง”

“ก็เจ็บนะซี” เธอเสียงเซียว คลำขาป้อย

“ขออุหน้อย” เอ้อมมือมาจับ อีกฝ่ายขยับหนี

“ไม่ต้อง”

ไบหน้าเธอบิดเบี้ยวเมื่อพยายามพยุงตัวลุกขึ้น ชายหนุ่มคว้า

แขนช่วยดึง ศรีวราภรณ์พยายามวางน้ำหนักลงบนขาข้างที่พลิกแล้วก็
ต้องสะดุ้งด้วยความเจ็บปวด

“เดินไม่ไหวหรือ”

เสียงถามเหมือนเจ็บด้วย ศรีวราภรณ์กัดฟันลองก้าวเดินอีกครั้ง
แล้วก็แทบจะทรุดกลับลงไปกองกับพื้น ดีแต่มีมือใหญ่คว้าจับไว้ได้ทัน

“ไปนั่งตรงนั้นเถอะ”

พอเธอเดินไม่ได้ ร่างสูงก็ก้มลงชันร่างบางขึ้นไว้ในอ้อมแขน

“ปล่อยนะ...!”

“ยังจะฤทธิ์มากอีก ประเดี๋ยวก็โยนลงเหวไปซะเลย”

เสียงเอ็ดเคียดๆ ทำให้อีกฝ่ายเจ็บเสียงลงทันใด ยอมให้ฝ่ายนั้น
อุ้มมาวางลงบนโซดหินโดยดี

“ขอดูขาหน่อย”

“ไม่ได้”

อีกฝ่ายไม่ฟังเสียงทรุดลงนั่ง มือข้างหนึ่งจับน่อง อีกข้างดึง
รองเท้าผ้าใบออกหน้าตาเฉย

“อย่างนะ”

“ขอดูว่าบาดเจ็บแค่ไหน ไม่ได้คิดจะแตะอั้งหรือกาน่า” เสียงเอ็ด
หงุดหงิด สีหน้าเคร่งขรึมทำให้อีกฝ่ายต้องนั่ง

มือเรียวยาวใหญ่รูตชายขาทางแกงให้สูงขึ้น มองดูก่อนจะนวด
เคล้นเบาๆ ที่บริเวณข้อเท้า “เจ็บไหม”

“ไม่เจ็บ ปล่อยได้แล้ว” เธอสีหน้าซีดแต่ส่งเสียงเอ็ดอึ้งจะตั้งขา
หนี มืออุ้งกลับกระชับยึดไว้

“รั้นอยู่นั้น ไม่รู้จะตีไปถึงไหน” เขาทำเสียงดู ไม่วายตัดพ้อ
“ถ้าเป็นคนอื่นก็คงเต็มใจให้ช่วยใช่ไหมล่ะ แต่นี่เป็นผม ไม่ใช่อาจารย์
ไววิทย์หรือว่านายธีระ”

“แน่ละซี พวกเขาเป็นคนดี น้อยไวใจพวกเขาร้อยเปอร์เซ็นต์”
มือที่จับพลงนวดคลึงหยุดชะงัก ร่างสูงยัดขึ้นทันที สีหน้า
ขรึมๆ ทำให้อีกฝ่ายรู้สึกใจหาย

“แล้วจะให้ผมทำยังไง”

เธอนิ่งหันหน้าไปทางอื่น เสียงพูดชักเครือ

“ไม่รู้”

“งั้นก็อย่าตีอั้งเฉยๆ”

ชายหนุ่มจับข้อเท้าไว้อีกครั้ง คราวนี้คนเจ็บยอมให้นวดแต่โดยดี
ปรายตาที่เรือแดงปริ่มน้ำตามอง แล้วก็เมินหนีไปทางอื่น

“รู้สึกดีขึ้นไหม” เสียงถามอ่อนลง

“ไม่” เสียงเธอยังขัดแข็ง

เขาลุกขึ้นยืน พยุงให้เธอลุกตาม “ลองเดินดูซิ”

ศรีวราภรณ์ก้าวขาแล้วก็ชะงักนิ้วหน้าอย่างไม่คลายความเจ็บปวด

“ยังเจ็บอยู่หรือ”

เธอไม่ตอบ กลั่นใจก้าวต่อแล้วก็หยุดอีก

“เดินไหวหรือเปล่า”

“ไหวซิ” เธอกลั่นใจตอบ

“งั้นก็กลับกันเถอะ”

เด็กสาวเหลือบตามอง โลงใจที่อีกฝ่ายไม่ได้ทับถมเหย้าหยัน
หรือติดใจว่าใครแพ้ใครชนะ ที่เห็นก็เป็นเพียงใบหน้าคมเข้มที่มีสีหน้า
วิตกห่วงใย... ไม่รู้ว่าแกลังทำหรือเปล่า

เขาหาไม้เท้าธรรมชาติมาให้ใช้พยุงตัว มืออีกข้างจับแขนเธอ
ไว้มัน แม้กระนั้นร่างเล็กๆ ก็เคลื่อนไปได้อย่างเชื่องช้า ศรีวราภรณ์
หัวน้ใจว่าคนอื่น ๆ จะรอ นี่เธอจะเดินกลับไปรถได้อย่างไร เดินมาไกล
หลายกิโลเมตรแล้วทางก็ไม่ใช่เรียบๆ ต้องปีนต้องป่ายไปตามเนินดิน
และโซดหิน

ชายหนุ่มเฝ้ามองอย่างเป็นกังวล เห็นกัดฟันเดินอย่างใจแข็ง
ใบหน้าเรือแดงขึ้นเหงื่อจนหยาดไหลเป็นทาง บางครั้งเผลอขมวดคิ้ว
นิ้วหน้าอย่างเจ็บปวด

“มาเถอะ จะช่วย”

โดยไม่ฟังเสียง ร่างใหญ่เข้าประชิดวางแขนทาบหลังคล้องเอว
เธอไว้ แล้วยังจับแขนบางๆ อีกข้างไว้อย่างหนาแน่น

เด็กสาวแข็งขึ้น “ไม่ต้อง ปล่อยนะ”

“ประเดี๋ยวก็ปล่อยไว้ที่นี้ซะเลย รู้ไหมว่าเรามาไกลจากคนอื่น ๆ แลไหน นี่ก็จะเย็นอยู่แล้ว ถ้าผมทิ้งคุณไว้ที่นี้ละก็พินันได้เลยว่าจะไม่ เกินเย็นนี้ก็เรียบร้อยแล้ว...”

“น้อยไม่มีสมบัติอะไรนี่”

“แต่น้อยเป็นผู้หญิงนะ แล้วก็สวยเสียด้วยสิ...”

สวย เธอนะหรือ ไม่เห็นมีใครชมมาก่อน

สีหน้าของเธอทำให้อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มมากขึ้น

“อ้าว สวยจริงๆ นะ อย่างว่าแต่คนตาดี ๆ เลย คนตาฝ้าตาฟาง ก็ยังเห็น... แต่ว่า... ความจริงพวกโจรผู้ร้ายมันไม่สนใจหรอกว่าใคร จะสวยหรือไม่สวย แค่เป็นผู้หญิงก็พอแล้ว”

เธอหน้ามุ่ม

วงแขนที่โอบเอวกระชับแน่นเข้าก่อนจะพาให้ออกเดิน เธอรีบ เดินตามไม่ขัดขืน

รถคันใหญ่กลับไปส่งแม่ที่บ้านพักรอบหนึ่งแล้วกลับมาจอดรอ นุชนรงค์เดินไปเดินมาสีหน้าบูดบึ้งขึ้นทุกที นุดากับธีระละเลียด อาหารกลางวันคุดคุดมาเวลา ต่างรู้ดีว่าหญิงสาวกำลังอารมณ์เสีย

“ไปกินไกลถึงไหนก็ไม่รู้ ไม่คิดบ้างเลยนะว่าคนอื่นกำลังรอ” เธอบ่นซ้ำๆ

ทุกคนขยับตัวเพ่งมองอย่างแปลกใจเมื่อเห็นร่างสูงหนาๆ เกี่ยว ประคองร่างเล็กบางๆ ไกลเข้ามา ความจริงศรีวรงค์เบี่ยงกายจะผละ จากตั้งแต่ออกมาถึงที่ชุมนุมชนจนมองเห็นรถแล้ว แต่อีกฝ่ายกลับจงใจ ยืดไรราวกับตั้งใจจะให้คนอื่น ๆ ได้เห็น

เขาคลายวงแขนออกเมื่อเข้ามาใกล้แต่ยังจับข้อมือช่วยพยุงให้ เดิน สีหน้าของคนทั้งสามทำให้ศรีวรงค์ทำตัวไม่ถูก ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ นุดาถามว่า “น้อยเป็นอะไร”

“ขาเจ็บ” เธอตอบอูบอิบ

นินนาทยังตามพยุงให้หนึ่ง นุชนรงค์ตัวตึงเสียงถามว่า

“แข่งกันไปถึงไหนคะ คุณนินนาท ใครแพ้ใครชนะ”

“ไม่มีใครแพ้ชนะหรอกฮะ น้อยขาเจ็บเสียก่อนเลยต้องพากลับ”

“เจ็บจริงๆ หรือว่าแกล้งเจ็บ” เสียงถามแฝงกังวานประชดประชัน ชุ่นซ้อง คนถูกถามหน้าเจื่อน

นุดาเลื่อนขาทางเกวเพื่อนขึ้น “บวมด้วยนะนี่”

“ช่างเถอะ อย่าสนใจเลย” เด็กสาวได้แต่ทำหน้ามุ่ม

แทบไม่มีเสียงพูดคุยกันตลอดเวลาที่นั่งรถกลับที่พัก ดูเหมือน ทุกคนต่างก็มีความรู้สึกหนักหน่วงอยู่ในใจ สำหรับนุชนรงค์นั้น เธอเพิ่งจะรู้ในวันนี้เองว่าชายหนุ่มที่เคยพูดคุยเอาใจสนิทสนมไม่ได้มีความรู้สึกเป็นพิเศษต่อเธอแต่อย่างใดเลย

ศรีวรงค์ไม่รู้ว่าเธอคิดไปเองหรือเปล่า เธอรู้สึกว้าวหลังจากนั้น ใครๆ พากันเจียบขมิ้มกันไปหมด อาจารย์ไวยวิทย์นั้นคนหนึ่ง เขาเนิ่ง เจียบฟังกุชนรงค์เล่าให้คุณศรณูพงษ์ สีหน้าเมื่อมองมาอ่อนขมิ้ม คล้ายกำลังคิดอะไรอยู่

ศรีวรงค์คิดว่าเขาน่าจะชอบใจที่เธอหาโอกาสให้เขาได้อยู่ใกล้แม่ แต่ว่าเธอกลับไม่เห็นว่าเขาจะมีท่าทีสดชื่นแจ่มใสตรงไหน ช่างไม่เหมือน อาจารย์ไวยวิทย์คนเก่าเสียเลย

ธีระก็อีกคนที่เคร่งขมิ้มเป็นคนละคน คงจะโดนลมโกรธของ นุชนรงค์เข้าเต็มทีกระมัง นุดาเลยพลอยเจียบไปด้วย

นุชนรงค์หงุดหงิดบึ้งตึง ส่งเสียงบ่นจนได้ยินข้ามห้อง

“เห็นชัดๆ เลยว่าแกล้งทำเป็นรับคำทำเพื่อจะหาเรื่องทิ้งกลุ่มไป ฉะๆ แล้วไม่รู้ว่าเจ็บจริงๆ หรือว่าแกล้งเจ็บกันแน่”

คุณศรณูพงษ์ดูออกว่าลูกสาวคนโตคิดยังไงกับนินนาท “น้องคง ไม่คิดอะไรแบบนั้นหรอกลูก”

แม็กก็เข้าข้างยายน้อยวันยันคำ... เด็กสาวชุ่นใจมารดาจนปลีกตัว เข้าห้องปิดประตูเจียบ

ศรีวรงค์อ้าอึ้งพูดไม่ออก อยากจะบอกพี่สาวว่าเธอไม่ได้ตั้งใจ จะให้เรื่องทั้งหลายเกิดขึ้น หายไปกับนินนาทแล้วกลับมาในลักษณะ ถูกกอดประคองแบบนั้น ทุกอย่างเป็นเหตุสุดวิสัย แต่พอนึกถึง

สัมผัสสอบอุ้งต่องเนื้อเหนืนนานของคนที่เป็นอริมาแต่ชาติปางก่อน เธอก็รู้สึกงุนงงใจจนไม่อยากจะพูดถึงมันอีก

มีแต่แม่เท่านั้นที่ยังคงยิ้มแยมแจ่มใส พูดคุยหัวเราะทำอะไรๆ ราวกับไม่มีเรื่องผิดปกติ ชายหนุ่มต้นเรื่องก็อีกคน ดูเขาจะยิ่งเอาใจใกล้ชิดคุณสคราญขึ้นกว่าเดิมอีกเสียด้วยซ้ำ

เสียงหัวเราะท่าที่เอออกเอาใจทำให้ศรีวรงค์ต้องมองอย่างแปลกใจ ...ก็น้อยพูดว่าไม่ยากให้ผมเป็นพ่อเลี้ยงผมก็รับปากว่าจะไม่เป็น...

แล้วตอนนี้เขากำลังทำอะไรอยู่

แต่ก่อนเธอไม่ได้เกลียดเขาแต่ว่าตอนนี้กำลังจะเริ่มเกลียด คนอะไรพูดจากลับไปกลับมาหาความจริงใจไม่ได้ เขาคิดจะทำอะไรกับเธอสามคนแม่ลูก

เด็กสาวไม่ยอมเข้าใกล้ แต่ว่าฝ่ายนั้นกลับคอยส่งสายตาเจือยิ้มมองมา ซ้ำยังไม่สนใจด้วยว่าจะมีใครมองอยู่หรือไม่ ทำให้เธอทำตัวไม่ถูกได้แต่เก๊กหน้าใส่ เธอปลื้มตัวเข้านอนแต่หัวค้ำอ้างว่าเจ็บขา นู๋คายังไม่เข้ามานอนจนดึก ศรีวรงค์หลับไปแล้วล้มตาตื่น พอถามก็ได้ความว่า

“คุยอยู่กับศรี”

“คุยอะไรกัน”

เสียงตอบแจ่มใส “ที่แรกศรีไม่ค่อยสบายใจ แต่ตอนนี้ดีขึ้นแล้ว”

แม่ตื่นแต่เช้า ทำข้าวต้มส่งกลิ่นหอมตลบ พอทานเสร็จทุกคนก็ช่วยกันเก็บข้าวของเตรียมเดินทางกลับ

พอมีโอกาส นินนาทก็เข้ามาถามยิ้มๆ

“มาเที่ยวคราวนี้สนุกไหมครับ”

“ไม่เห็นจะสนุก รู้แบบนี้ไม่มาดีกว่า”

“หมดสนุกเพราะขาเจ็บรี”

เธอหันหน้าไปทางอื่นไม่ยอมตอบ

“รู้ไหม เมื่อวานนี้น้อยเกือบจะชนะอยู่แล้วนะ ตอนนั้นผม

กำลังจะยอมแพ้กัพอตีน้อยหกล้มขาเจ็บก่อน”

จ้งให้ก็ไม่เชื่อ ก็ตอนนั้นเขายังมีท่าที่ปลอดภัยไปรงสบายใจ

เธอซื่ออยากจะกลับแทบแย

“จำได้ไหม...คนชนะจะได้ทุกอย่าง บอกซิว่าถ้าน้อยชนะจะมีคำสั่งอะไร”

“ถึงอย่างไรน้อยก็ไม่ชนะ คุณนินนาทจะมาถามทำไม”

“ถ้าหากทำได้ผมจะทำให้”

เธอนิ่งตัดสินใจ ที่สุดก็พูดว่า

“ไปจากแม่... ทำได้ไหมล่ะคะ”

“เดี๋ยว...คำว่า ไปจากแม่ นี่หมายความว่าไม่ให้แต่งงานกับแม่ใช่ไหม”

“ก็ใช่ชะซิคะ ไม่ใช่แม่... แล้วก็ไม่ใช่พี่น้องด้วย”

“ไม่ใช่พี่น้องด้วยหรือ” เสียงถามเจือหัวเราะก่อนคำตอบจะลั่นไหล “ได้ซิ”

สีหน้าเขาปลอดภัยจนเธอต้องมองอย่างแปลกใจ

“แต่ว่า” ประกายตาชายหนุ่มระริกยั่วเย้า “ถ้าเป็นอย่างนั้นน้อยก็ต้องแต่งงานกับผมนะ ตกลงไหม”

อีกฝ่ายจ้องอย่างแปลกใจแล้วก็โกรธจนหน้าแดง

“พูดออกมาได้”

พอขยับจะผละออก มือใหญ่ก็คว้าไว้

“เดี๋ยวก่อน ฟังผมก่อนซิ”

“ไม่ฟังแล้ว” เธอเสียงเซียวแต่ไม่กล้าให้ดังเพราะกลัวว่าคนอื่นจะได้ยิน ผลักอีกฝ่ายออกห่าง “คุณเป็นผู้ชายที่แย่ที่สุดตั้งแต่ฉันเคยพบมา แย่ที่สุดในโลกเลย...”

ผมสั้นยุ่งๆ หันหลังให้แล้วร่างบางๆ ก็ผละหนีจากไปทันที

ชายหนุ่มมองตาม พลาดโอกาสจะบอกความจริงไปอีกครั้ง.....